

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ¹

"ΗΘΗ Ἐπαρχιακά.

Δ'

Τὸ ἐκ Πατρῶν ἀτμόπλοιοιον εἶχε καθυστερήσει, συνέπεσε δὲ ἡ ἄφιξις του με τὴν ἐκ Κερκύρας περὶ τὴν δειλὴν. Τὸ Ταχυδρομεῖον, ἔχον τόσους συγχρόνως φακέλλους πρὸς διαλογὴν, ἔμενεν ἀπὸ πολλῆς ὥρας κλεισμένον, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν περιμενόντων ἔξω ἐγένετο ὁλοὲν μεγαλύτερος.

Ἦτο μικρὸς ἰσόγειος οἰκίσκος παρὰ τὴν θάλασσαν, μίᾳ πτέρυξ τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ χρησιμεύοντος ὡς Δημαρχία συγχρόνως καὶ Ἀστυνομία, φρουρούμενος ὑπὸ τινῶν δενδρυλλίων, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἔφθανον μέχρι τῆς στέγης, με παράθυρα σιδηρόραβδα, μ' ἓνα φανὸν πετρελαίου κρεμάμενον διὰ σιδηροῦ βραχίονος πρὸ τῆς μεγάλης ἀψιδωτῆς θύρας τοῦ προδόμου. Ἦδη κατήρχετο τὸ σκότος καὶ τὰ οἰκοδομήματα τὰ πέριξ τῆς μεγάλης πλατείας, ἐφ' ἧς ἡ πρόσοψις, ἀνέκυπτον μέσῳ τῶν δένδρων ὡς ὄγκοι μελανοὶ με ὄρια συγκεχυμένα, ἐφ' ὧν ἔλαμπον τῆδε κακεισε ὅπαί φωτειναί. Ἡ θάλασσα ἐξάπεστελλε τὸν θόρυβον τῶν κυμάτων της καὶ ἐφαίνοντο μὲν οἱ μαυροῖστοςοὶ τῶν πλοίων, τῶν δεδεμένων ἀσφαλῶς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, διαγράφοντες τόξα με τὰς ὑψηλὰς τῶν ἄκρας ἐκ τοῦ σάλου τοῦ ὑγροῦ αὐτῶν ἐδάφους. Ὁ ἀήρ ἔπνεε μακρινῶς τὰ δὲ πυκνὰ νέφη τὰ ἀλληλοδιωκόμενα ἀνά τὸν οὐρανὸν ἐξέσπων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς βροχὴν στιγμιαίαν ἀλλ' ὀρηκτικὴν, παρασυρομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τύπτουσαν ὡς διὰ μαστιγίου τὰ πρόσωπα καὶ κροτοῦσαν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων ἢ ἐπὶ τῶν εὐρέων τελεμάτων τῆς ὁδοῦ. Οἱ ἄνθρωποι, ἐξ ὅλων τῶν διευθύνσεων ἐρχόμενοι, με κομψωμένα ἐπανωφόρια καὶ ἀνυψωμένα περιτραχήλια, ἐκράτουν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μετὰ κόπου τὰ ἐκφεύγοντα ἀλεξιβρόχια, ἐσπευδον δὲ πατώντες ὑπεράνω τῶν τελεμάτων ἀλλὰ μὴ ἀποφεύγοντες τὴν ἰλὺν καὶ κατέφρευον ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Ταχυδρομείου. Οἱ πλείστοι ἦσαν ἔμποροι, ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρετὰ: ἔμπορικῶν, τρέχοντες ν' ἀρπάξουν με ἀνυπομονησίαν συμφέροντος τὰ γράμματα τῶν ἢ κλητῆρες δημοσίων Καταστημάτων, παραλήπται τῆς ἐπισήμου ἀλληλογραφίας, μεταξύ δὲ αὐτῶν διεκρίνοντο καὶ πολλοὶ ἰδιῶται, περιμένοντες αὐτοὶ μᾶλλον με στοργῆς ἐνδιαφέρον εἰδήσεις παρὰ ποθητῶν. Ὁ μικρὸς πλακόστρωτος προδόμενος, ἐφ' οὗ θὰ ἠνοιγόντο μετ' ὀλίγον αἱ δύο θυρίδες τῆς διανομῆς ἦτο ἦδη κατὰ μεστός καὶ τὸ εὐρὺ φύλλον τῆς θύρας ἠμίκλειστον ὡς ἀσπίς κατὰ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου. Ὀλίγα: ἀκτίνες φανῶν ἐρυθρωπαί, ὀλισθαίνουσα: ἐξῶθεν, διὰ τοῦ θολοῦ ὑαλώματος τοῦ ἐπιστέφοντος τὴν θύραν, ἐσχημάτιζον ἐκεῖ μέσα ἐν ἡμίφωσ ἀμυθολον. Τοῦ ὑποκώφου θορύβου τῆς λύσεως τῶν στοιχείων, ἀντηχοῦντος μακρόθεν καὶ τοῦ βόμβου τῶν γελῶτων καὶ τῶν ὀμιλιῶν ὑπερί-

σχυεν ὁ κρότος τῶν ταχυδρομικῶν σφραγίδων, καταφερομένων ἀπὸ μέσα μετ' ὀρμῆς καὶ ταχύτητος: διὰ τῶν ρωγμῶν δὲ τῶν θυρίδων καὶ τῶν θυρῶν ἀνέλαμπεν ἐν τῷ σκότει τὸ ζωηρὸν φῶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτελεῖτο ἡ πυρετώδης ἐργασία τῆς διαλογῆς. Καὶ περιέμενον ἔξω μετ' ἀνυπομονησίας ἀξούσης ὁλοὲν καὶ δυσκόλως καταστελλομένης, δυσηρησθημένοι κάπως διὰ τὴν βραδύτητα καὶ κρούοντες ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν διὰ τῶν ραβδίων ἢ τῶν δακτύλων τὴν θύραν, χωρὶς ὁμως νὰ λαμβάνουν καμμίαν ἀπάντησιν.

Ἦτο ἐκεῖ ὁ σταθμὸς τῆς μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου συγκοινωνίας τῆς μικρᾶς αὐτῆς τριγωνικῆς γῆς, τῆς ἐρριμμένης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου πελάγους. Ἡ ἐπαρχία πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, ἡ νῆσος πρὸς τὴν ἠπειρον, ἡ ἀνατολὴ πρὸς τὴν δύσιν, ὁ παλαιὸς κόσμος πρὸς τὸν νέον, συνεδέοντο διὰ τῆς μικρᾶς ἐκεῖνης θαυματοποιοῦ θυρίδος, ἥτις ἀνοιγμένη μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ διαφράγματος φωτεινῆ, θὰ ἐπλαίσου μίαν κεφαλὴν καὶ δύο χεῖρας διανεμούσας δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ πρὸς τὸ μικρὸν διψαλέον πλῆθος, λόγους γραπτοὺς ἀπὸ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης. Καὶ αἱ μυριολόγιστοι αὐταὶ φωναί, αἱ ἀντηχοῦσαι εἰς τὰς διανοίας καὶ εἰς τὰ στήθη, θάπέβαινον τὰ σπουδαιότερα κίνητρα, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, ὅλης τῆς δράσεως τῆς μελλούσης καὶ τῆς προόδου. Ἡ ἦχοι: τῆς πνευματικῆς συναυλίας τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κέντρου, ἀπὸ τοῦ παραθαλασσοῦ οἰκίσκου, ἐξεχύνοντο ἀνά τὴν νῆσον πάσαν. Ἄν κατεδαφίζετο αἴφνης καὶ ἂν ἀπεκόπτοντο τὰ ὀράτα νῆματα, τὰ συνδέοντα αὐτὸν μετὰ τῆς καρδίας καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παγκοσμίου ὀργανισμοῦ, ἀλλοίμονον εἰς τὴν μικρὰν τριγωνικὴν γῆν, τὴν ἐρριμμένην ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου πελάγους!

Ἦσαν γνωστοὶ καὶ φίλοι πρὸς ἀλλήλους οἱ περὶ σσότεροι, ὅπως συμβαίνει εἰς τοὺς μικροὺς τόπους, οἱ περιμένοντες. Καθὼς δὲ τοὺς εἶχε συσφίγγει ἐν τὸς τοῦ στενοῦ προδόμου ὁ ἀχρεῖος καιρὸς καὶ παρετεινετο ἡ ἀναμονή, ἤρχισαν νὰ ζητοῦν ψυχαγωγίαν εἰς λόγους, εἰς γέλωτας καὶ εἰς μικρὰς ἀστειότητας. Καὶ ἀπετέθησαν πολλοὶ ὀμβρέλλαι ἀποστάζουσαι παρὰ τὰς γωνίας τῶν θυρῶν καὶ ἐξήχθησαν αἱ καπνοθήκαι καὶ ἤρχισαν νὰ στρήφονται σιγάρα, ἀναφθέντα ὅλα, τὸ ἐν διὰ τοῦ ἄλλου, ἐξ ἑνὸς μόνου πυρεῖου κηρίνου, τὸ ὁποῖον ἔτιψεν εἰς κύριος προγᾶστωρ με γυαλιά, πολὺ σοβαρὸς καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα. Τὸ κέντρον τῆς συνομιλίας ἦτο εἰς ἔμποροῦπάλληλος, νέος δεκαεπτὰ ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, παχὺς φρερά, ἀλλὰ πολὺ εὐκίνητος καὶ ζωηρὸς καὶ λάλος, ἀπὸ τοῦ θαλακίου τοῦ ὁποῖου προέκυπτεν αἰωνίως ἡ χαροθῆκη του πλήρης, φουσκωμένη, καὶ μίᾳ μολυβδίσ, με μύτην ἀφογον πάντοτε ὀξυτάτην. Εἶχε θάρρος με ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἀπετεινετο πρὸς ὅλους ἐρωτῶν, ἀπαντῶν, ἀστειεύμενος, με σχήματα. Ἐννοεῖται ὅτι ἐπειδὴ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐνηργοῦντο αἱ ἐκλογαί, τὸ θέμα ἦτο ἀπὸ πολλῆς ὥρας κομματικόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἐλαφρότερον τύπον ἐννοεῖται, ἀνευ πάθους καὶ με γέλωτα ἄφθονον, διότι οἱ μεσημβρινοὶ ὅταν εἶνε

1 Ἴδε σελ. 122.

πουθενά συνηνωμένοι ἢ θὰ χαριεντίζονται καὶ θὰ γελοῦν ὡς ἄγγελοι, ἢ θὰ ὑβρίζονται καὶ θάλληλο- τρώγονται ὡς θηρία. Ἡρεμος καὶ ἐσκεμμένη συζή- τησις ἀνθρώπων λογικῶν εἶνε πρᾶγμα πολὺ σπά- νιον ἂν ὄχι ἀγνωστον εἰς τὰ μέρη τὰ φλογιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

«Τὴ Δευτέρα τὰ λέμε, τὴ Δευτέρα» ἔλεγεν ὁ παχὺς νέος, ἀπαντῶν εἰς ὑπαινιγμοὺς ἐνὸς λούθη περι ἐνεργειῶν παρανόμων «ἢ καλλίτερα, τὴν Κυ- ριακὴ τὰ μεσάνυχτα. Ἔτσι ἀκούσης μποῦμ βάρει κανόνα καὶ τὸ καμπαναρεῖο τῶν Ἁγίων Πάντων νὰ σημαίνει, τότενες νᾶρθης νὰ μου πῆς γιὰ ἐπέμ- βασες καὶ παρανομίες.

— Καὶ ἀδὰ λέω ἐγὼ πῶς δὲν θὰ τὴν πάρετε ; Θὰ τὴν πάρετε ὅπως πάντα σας. Νᾶχαμε καὶ μεῖς τὴν Ἐξουσία . . .

— Τὴν εἶχατε, μάτια μου, τὴν εἶχατε καὶ εἶ- δαμε τί ἐκάματε.

— Πότε ;

— Ἐπρόπερσιν, ψυχοῦλά μου.

— Τί γιὰ δέκα μέρες ; ὦ ντζόγια !

— Δέκα μῆνες μὲ συμπάθειο.

— Δέκα μῆνες, ἔστω, ποῦ ἔκατσε ὁ Κουμου- δούρος στὰ πράγματα !

— Τί με γνοιάζει ἐμένανε, ἄς ἤθελε κάτση. Μή- πως τὴν ἡμέρα τς' ἐκλογῆς δὲν εἶχατε τὴν Ἐξουσία.

— Μωρὲ μοῦτρα ! Καὶ τί ἤθελες παναπῆ ; Νὰ βάλουμε μπαριονέτα ἰν κάρνα καὶ νὰ σας ποῦμε ὀπίσω ; Ἔτσι γιαμὰ πέρνουν ἐκλογές ;

— Μὰ ντουνκουε, δὲν καταλαβαίνω τί ἠθέλατε ! Εἶμαστε, μωρὲ, σὰν τὰ μερμήγια . . .

— Ναὶ σὰν τὰ μερμήγια ! Βάλε μας καὶ μᾶς τέσσαρα χρόνια στὴν Ἐξουσία καὶ βλέπετε.

— Ἄσε πρώτα νᾶβγη ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ Κάστρο !

— Οὐουουου ! » ἀνέκραξε, μὲ μεγάλην φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν γελῶτων κύριός τις ξανθός καὶ πολὺ κοντός ἐμπορομεσίτης, λαμβάνων πολὺ ἐνεργὸν μέ- ρος εἰς τὰ πολιτικά. «Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ ἔστε ἐφτοῦνες τῆ κουθέντες, γιατί δὲν μπορῶ ἄλλο. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, κοντεύει νὰ κλουβιάνη καὶ τὸ κεφάλι μου.

— Πὲς πῶς ἐκλουβιάνε, Πανάγο μου » εἶπεν ὑποδάκνων τὸν μύστακα ἀστεϊὸς τις ἐκ τῶν παρόν- των. Ὁ ἐμπορομεσίτης προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκου- σεν, ἀλλ' ἡ φόρα του ἀμέσως ἐκόπη καὶ ἐξηκολού- ηθην εἰς χαμηλότερον τόνον :

« Ἀλήθεια μὰ τὸ Θεό. Πέστε καὶ τίποτσι ἄλλο νᾶλεγράρουμε. Δὲν ἐβαρεθήκατε τὰ πολιτικά ποῦ τᾶκοῦμε ἕνα μῆνα τώρα νύχτα-μέρα ; . . . Τί καιρὸς εἶνε ἐτοῦτος σήμερα ; Ἐσύ, Σταθουλόπο, ποῦ πη- γαίνεις ὄζω συχνά, πὲς μας θᾶχουμε καλὴ σταφίδα ἐρέτο ; »

Ὁ πρὸς ὃν ἀπετάθη, χάριν ἀλλαγῆς δῆθεν ὀμι- λίας, ἦτο εἰς βλαξ περίφημος, μὲ ζωῶδες ὄφρος, ἀκουμβῶν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Ταχυδρομείου, ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἄφρονος καὶ ἀγέλαστος. Ἡ ἀπρόοπτος ἐρώτησις τὸν κατέπληξε, μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ γε- νικῆς ἡσυχίας κατώρθωσε νὰ ἐκστομίση ἐν «Δὲν ἤξέρω» λαρυγγῶδες, χασματῶδες, μὲ ψιλὴν βρα- χυὴν φωνήν. Ἡ ἀπάντησις ἐκίνησε τὸν γελῶτα καὶ

ὁ ὄμιλος ἐξέσπασεν εἰς μεγαλόφωνον «οὔρα ! » ἐν ᾧ νέοι τινὲς ἐκ τῶν ζωηροτέρων, ἀφορμὴν ζη- τοῦντες, ἤρχισαν νὰ συνωστίζονται, νάλληλωθῶν- ται, συγκρουόμενοι δῆθεν κατὰ λάθος καὶ πίπτον- τες ἐπὶ τοῦ Σταθουλόπου :

« ὦ ! . . ὦ ! . . ὦ ! . . »

Ἐκεῖνος ἐπρόβαλλε τὰς χεῖρας ἐκάστοτε καὶ ἔλεγε :

« Κάτσετε, κάτσετε γιαμὰ ! »

Οἱ ἄλλοι ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλια. Ἡ εὐ- θυμία δὲν ἤργησε νὰ κατακτήσῃ τὸν μικρὸν ὄμιλον, συνασπισθέντα ἀμέσως εἰς ἱεράν συμμαχίαν ἐναν- τίον τοῦ Σταθουλόπου, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωνε τὰ ἐξόδα. Τὸ ἐλάχιστόν του κίνημα, πᾶσά του λέξις ἐσχολι- ᾶζετο, παρωδεῖτο καὶ ἐπροκάλει χεῖμαρρον γελῶ- των καὶ ἀνακραυγῶν. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ προ- γάστωρος ἐκείνου κυρίου τοῦ σοβαροῦ ἰχθυογραφεῖτο μειδίαμα διαρκῆς φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ σιγάρου του. Τὰ κομματικά ἐλησμονήθησαν, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πλέον κίνδυνος νὰ κλουβιάνη τὸ κεφάλι τοῦ Πανά- γου, ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν οἱ ὑπάλληλοι μέσα ἀ- ρέθησαν ἡσυχιοὶ νὰ καταφέρουν τὰς ταχυδρομικὰς σφραγίδας μετὰ ταχύτητος καὶ ὀρμῆς. Ἐκτὸς τοῦ βλακός, ἔμενον σοβαροὶ εἰς μίαν γωνίαν παράμερα καὶ δύο-τρεις λόγιοι ἐπαρχιώται, ἐκ τῶν παλαιῶν, συνομιλοῦντες σιγὰ περὶ τῶν ἔργων των καὶ φιλο- φρονούμενοι ἀμοιβαίως, ἀλλὰ πρᾶγματι ὑποβλεπό- μενοι καὶ βυσσοδομούμενοι ὡς οἱ ἀσπονδοτέροι ἐχ- θροὶ. Διότι ἡ μικρόνους φιλοδοξία ζητεῖ νὰ ἐπιτύχη πολὺ μᾶλλον διὰ τοῦ καταβιβασμοῦ τοῦ ἀντιπάλου ἢ διὰ τῆς ἀνυψώσεως ἐαυτῆς.

Ἐξαιφνης ἠνοιχθη ἡ ἐξώθυρα καὶ εἰσέβαλεν ὁ Τόνης Τοκαδέλος.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος δι' ἐνθουσιώδη ὑπο- δοχὴν. Πανταχόθεν ἀντήχησαν τὰ φιλόφρονα κα- λῶστον ! καλῶστον !

« Καλ' ἐπίδειξι κανετε ; » ἠρώτησεν ὁ νέος μὲ μειδίαμα, κτυπῶν τὰ βρεγμένα του ὑποδήματα ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου. « Ἄκουα τὰ οὔρα καὶ δὲν ἤξερα ἀπὸ ποῦ εἶνε.

— Ἀπὸ δῶ εἶνε. Φωνάζουμε ζήτη ὁ Τοκαδέλος » εἶπεν ὁ ἐμπορομεσίτης πλησιάζων καὶ ἐπιθέτων τὴν χεῖρα φιλίας ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νέου.

— Εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ἀπ' ὄνομά του.

— Βρέχει ὄζω σιὸρ κόντε ; » ἠρώτησε μ' ἐν παι- δικὸν ἐρωτηματικὸν αὐθαδὲς ἀπλοϊκός τις λούθης.

— Ἐπαψε μὰ φυσάει. Γαρμπῆς δυνατός.

— Καὶ πῶς ; δὲν πέρνεις μὲ τέτοιον καιρὸ τὸ πκλτὸ σου ; » εἶπεν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος εἰς τὸν ἴδιον τόνον, ἱκανὸς νὰ φορέσῃ τὸν πολύθυρον αὐτοῦ τρί- θωνα καὶ τὸν Ἰούλιον.

« Ἄ, μπᾶ, δὲν κρυύνω. Ξέρεις χόντρο ποῦ ἔχουν ἐτοῦτα τὰ ρούχα ; »

Ὁ αὐθάδης ἄνθρωπος ἐψαυσε διὰ τῶν δακτύ- λων τὸ σακάκι τοῦ νέου, ἐξερράγη δ' ἀμέσως εἰς ἐπιφωνήματα μεγάλου θαυμασμοῦ :

« Οὐ χόντρο ! ναί . . . πιάσε δῶ, Κωσταντῆ. »

Ἐπιάσε καὶ ὁ Κωσταντῆς καὶ μετ' αὐτὸν ὄλοι ὅσοι εὐρίσκοντο πλησίον, ἐπαινοῦντες μιᾶ φωνῆ τὸ ἔνδυμα καὶ ἐρωτῶντες μετ' ἐνδιὰφέροντος περὶ τῆς

τιμῆς καὶ τοῦ ράπτου. Ἦτο καὶ τοῦτο ἐν εἶδος φιλοφρονήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπηξίωσαν, μάλιστα οἱ παρατυχόντες μηλιανοί, νὰ ἐπιδαφιλεύσουν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ὑποψηφίου.

«Θαργήση ἀκόμα νάνοιξη;» ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Τόνης, ἐξαγαγὼν τὸ ὠρολόγιόν του, τὸ ὁποῖον ἤστραψεν ὑπὸ τὴν ἀκτίνα τοῦ φανοῦ.

«Ἦρθανε καὶ τὰ δύο βαπόρα ἀντάμα, γι' αὐτὸ ἀργεῖ» ἔσπευσε νὰποκριθῆ ὁ ἐμπορομεσίτης· ἀλλ' ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἐμποροὑπάλληλος ἔκρινε καλλίτερον ἀντὶ ἀπαντήσεως νὰ καταφέρῃ τὸν γρόνθον του κατὰ τῆς θυρίδος. Τί διάβολο κάνουν τόσην ὥρα!.. Τὸ κίνημα του εὔρε μιμητὰς πολλοὺς καὶ μετὰ ζωηρότητος ὀλοὲν ἐπιτεινομένης, ἤρχισαν νὰ κτυποῦν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀμβρελλῶν :

«Ἄνοιξε! ἀνοιξε! ἀνοιξε!»

Ἡ ἔσωθεν ἀδιαφορία ἐπηύξανε τὴν μανίαν των. Ἐν μέσῳ βροχῆς γελώτων τὰ κτυπήματα ἐπολυπλασιάζοντο καὶ αἱ φωναὶ ἀντήχουν διάτοροι :

«Ἄνοιξε! ἀνοιξε! ἀνοιξε!»

Ἄλλ' ἀντὶ νάνοιξη ἡ θυρὶς ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐπεφάνη εἰς κλητῆρ ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος βηματίζων ὑπὸ τὸ περίστυλον τῆς Ἀστυνομίας εἶχεν ἀκούσει τὴν ταραχὴν καὶ ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ἡ ἐμφάνισίς του ἐπροκάλεσε σιγὴν :

«Ὅρες τί ἐπάθατε ἐφτοῦ μέσα;» ἠρώτησε μὲ προφορὰν χωρικήν.

«Κλείσε τὴν πόρτα καὶ φουσαεῖ, Χριστιανέ μου!» ἀπήντησε ὁ Πανάγος. Ὁ ἐμποροὑπάλληλος ἔδωκε τὸ σύνθημα νέας ἀνακραυγῆς :

«Ἐ, ἔ, ἔ, οὐρραααα!»

Ὁ κλητῆρ, ὁ ὁποῖος εἶδεν ὅτι ἐκινδύνευε νὰ γελοιοποιηθῆ ὑπὸ τῶν μηλιανῶν, ἀλλ' οὔτε ἔβλεπε καὶ κανένα λούθην τοῦ χεριοῦ του νὰ τὸν συλλάβῃ ἐν ἀνάγκῃ ὡς ταραξίαν, ἤνοιξε τοὺς πέντε δακτύλους κατὰ τοῦ εὐθύμου ὀμίλου καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ εἴπῃ ἄλλην λέξιν, μὲ ἀπορίαν μᾶλλον παρὰ μὲ θυμόν. Τὸν προέπεμψε καταιγίς ἀνακραυγῶν. Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐπανάρχισαν σφοδρότερα: αἱ ἐφοδοὶ κατὰ τῶν θυρίδων, ἐν ᾧ μετὰ τῶν τῶσων γρόνθων ἔτρωγεν ἀπὸ κανένα κατὰ λάθος καὶ ὁ Σταθουλόπος. Ἐπὶ τέλους ὁ ἐπιστάτης, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρσαν διόλου αὐταὶ αἱ ἀστείότητες, ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἤνοιξε μίαν θυρίδα μὲ ὀρμὴν θυμοῦ καὶ ἐπρόβαλε τὴν δασότριχα προτομήν του, τὴν κατὰλευκον. Ἦτο ἓνας γέρωσ παρὰξενος, ὄλφ φωνῆς :

«Μπράβο! μπράβο! μπράβο!» τῷ ἐφώναξαν.

«Τὸν κακό σας τὸν καιρό, γαιδουρία!» ἐκραύχασεν ὁ γέρων. «Νὰ πάτε νὰ χτυπάτε στὰ σπίτια σας.

— Ὁ Σταθουλόπος τὰ κάνει οὐλα» εἶπε κάποιος.

«Ἐντονε! Ἐντονε! ἐφτός, ὁ Σταθουλόπος» ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι ἐν ἀλαλαγμῷ. Ὁ ἐπιστάτης ἐστράφη πρὸς τὸν ὑποδεικνυόμενον καὶ τὸν ἠτένισε μὲ ἀπειλητικὸν βλέμμα, ὡς ἂν ἐπίστευσε πράγματι ὅτι ὄλος ἐκεῖνος ὁ θόρυθος ἦτο ἔργον τῶν χειρῶν καὶ τῶν πνευμόνων τοῦ βλακός.

«Ἄν εἶσαι τὸ σκαρὶ τῆς συφορᾶς!» τῷ εἶπε.

«Καὶ τοῦ λόγου σου κόντρα μου γιαμὰ;» διεμαρτυρήθη ἐκεῖνος μὲ τὴν βραχνὴν του φωνήν. Τὸ ντουέτο αὐτὸ ἐκορύφωσε τὴν ἱλαρότητα.

«Ἐχω κανένα γράμμα, σιὸρ Νικολάκη;» ἠρώτησε τότε μὲ πολλὴν εὐγένειαν ὁ προγὰστωρ κύριος, νομίσας ὅτι ἤρχιζεν ἡ διανομὴ.

«Δὲν εἶναι ὥρα ἀκόμα!» ἀπήντησεν αὐστηρῶς ὁ Ἐπιστάτης «καὶ νὰ μας ἀφήσετε νὰ κάμουμε τὴ δουλειὰ μας. Ἄν ἐβαρεθήκατε κοπιάστε στὸ καλὸ καὶ ἐρχόσαστε αὔριο τὴν αὐγὴ. Μπᾶ!»

Καὶ ἔκλεισε παταγωδῶς τὴν θυρίδα. Ἡ ἐρυθρὰ λάμψις, ἡ ὁποία ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν καὶ ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τὸν μελανὸν ὄμιλον, ἀπεσβέσθη. Οἱ ἄνθρωποι ἀπέμειναν πάλιν σκοτεινοί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσουν τὴν φαιδρότητά των καὶ ἡ ἀναμονὴ ἐπανελήφθη ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους τῶν κραυγῶν, τῶν γελώτων, τῶν ἀστειοτήτων. Ἄλλὰ καὶ οὕτως παρετίετο ὑπὲρ τὸ δέον καὶ μερικοὶ ἤρχισαν νὰ νυπομονοῦν καὶ νὰ φεύγουν. Τότε εἰς τῶν ταπεινοτάτων θεραπόντων ἐπλησίασε τὸν Τόνην καὶ τῷ εἶπεν :

«Ἄν ἔχῃς δουλειὰ κόπιασε καὶ ἐγὼ πέρνω ὅ,τι ἔχῃς καὶ τὸ φέρνω δελέγχου στὸ ἀρχοντικὸ ἢ στὸ Γραφεῖο, ὅπου μοῦ πῆς.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, θὰ περιμένω» ἀπήντησεν ὁ Τόνης.

«Ἄστονε! ἄστονε!» ἐφώναξε τότες ὁ μεσίτης. «Δὲν τονε βλέπεῖς ποῦ ἦλθε σήμερα ὁ ἴδιος... μὲ τέτοιον καιρό; Φαινόμενο ἐκτακτὸ καὶ κάτι σπουδαῖο θὰ περιμένῃ νὰ λάβῃ...

— Ὅχι, καίμνε, ὁ Λούκας εἶχε δουλειὰ καὶ δὲν εἶχα κανένα ἄλλον νὰ στείλω. Καὶ ξέρεις, τὰ ἐμπορικὰ γράμματα...

— Καλὲ ἄστα ἐφτοῦνα κόντε μου, καὶ δὲ θὰ μας περσοαντέρης πῶς σὲ γνοιάζῃ τώρα ἐσέβανε γιὰ τὰ ἐμπορικὰ γράμματα... Ποῖος τὸ ξέρει ἀπὸ τί κυρὰ περιμένεις γράμμα...

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ξέρω γώ; ἀπὸ τὴν Πάτρα.

— Ἀπὸ τὴν Πάτρα ἐγὼ λείπω τώρα ἓνα χρόνο... Σήμερα θὰ μου ἔγραφε αὐτὴ ἡ κυρὰ: !...

— Ἄστα! Ἄστα!..»

Ἐπὶ τέλους ὁ κρότος τῶν σφραγίδων εἰσιγήσεν, ἠνοιχθησαν αἱ θυρίδες καὶ ἤρχισεν ἡ διανομὴ. Ὁ πρόδομος ἐφωτίσθη. Ὁ συνωστισμὸς καὶ ἡ ταραχὴ μεγάλη, ἀναλόγως τοῦ μικροῦ πλήθους. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὔρον τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένουν μίαν ὀλόκληρον ὥραν, τὴν ἔχασαν διὰ πέντε λεπτὰ ἀκόμη. Συνεθλίβοντο παρὰ τὰς θυρίδας εἰς μάζαν συμπαγῆ, ἀνύψουν καὶ ἐξέτειναν τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἄλλων, παρῶτρουν μὲ ποικίλας φωνὰς καὶ περιέργους τόνους :

«Γιάννη, τὰ δικὰ μου, νὰ ζῆς!»

— Δὲν ἔχεις!

— Μὰ γιὰ κὺτταξέ!

— Δὲν ἔχεις σοῦ εἶπα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

